

PIENTUOTANTO MAANVILJELYKSESSÄ

Talonpoikaiskysymys nykyajan kapitalistisissa valtioissa aiheuttaa marxilaisten keskuudessa eniten hämminkiä ja horjuntaa sekä eniten hyökkäilyjä marxilaisuutta vastaan porvarillisen (professorimaisen) poliittisen taloustieteen taholta.

Pientuotanto maanviljelyksessä on tuomittu perikatoon ja uskomattoman poljettuun, sorrettuun asemaan kapitalismin vallitessa, sanovat marxilaiset. Pientuotanto, joka on riippuvainen suurpääomasta ja suureen maanviljelystuotantoon verrattuna takapajuinen, pysyy pystyssä vain tarpeiden epätoivoisen supistamisen ja tavattoman ankaran, raskaan työn avulla. Ihmistyön pirstoutuneisuus ja haaskaus, mitä pahinta lajia oleva tuottajan riippuvaisuus, talonpoikaisperheen voimien, talonpojan karjan ja talonpojan maan ehtyminen — sitä kapitalismi aiheuttaa talonpojalle joka paikassa ja kaikkialla.

Talonpojalla *ei ole* muuta pelastuksen tietä kuin proletariaatin ja ensi kädessä palkkatyöläisten toimintaan yhtyminen.

Porvarillinen poliittinen taloustiede ja sen toisinaan tiedottomat kannattajat, narodnikit ja opportunistit, koettavat päinvastoin todistaa, että pientuotanto on elinkykyistä ja edullisempaa kuin suurtuotanto. Talonpojan, jolla on vankka ja luotettava asema kapitalistisen järjestelmän vallitessa, ei pidä kallistua proletariaatin, vaan porvariston puoleen, ei palkkatyöläisten luokkataistelun puoleen, vaan sen pitää pyrkiä lujittamaan asemaansa — omistajan ja isännän asemaansa, — sellainen on porvarillisten taloustieteilijäin teorian olemus.

Yrittäkäämme tarkkojen tietojen nojalla tarkistaa proletarisen ja porvarillisen teorian paikkansapitävyyttä. Ottakaamme tiedot *naistyön* käytöstä Itävallan ja Saksan maanviljelyksessä. Venäjän osalta ei tähän saakka ole

olemassa täydellisiä tietoja, sen vuoksi kun hallitus ei halua laatia kaikkia maatalouslaitoksia koskevia tieteellisiä tilastoja.

Itävallassa vuonna 1902 toimitetun väenlaskun mukaan 9.070.682:sta maataloudessa työskentelevästä henkilöstä oli naisia 4.422.981, s.o. 48,7%. Saksassa, jossa kapitalismi on huomattavasti korkeammalle kehittyntä, osoittautui, että kaikista maataloudessa työskentelevistä oli *enemmistö* naisia, nimittäin 54,8%. Mitä pitemmälle kapitalismi kehittyi maanviljelyksessä, sitä enemmän se voimistaa naistyövoiman käyttöä, s.o. *huonontaa* työtätekevien joukkojen elinoloja. Saksan teollisuuden palveluksessa on naisia 25%, mutta maanviljelyksen alalla heitä on runsaasti kaksi kertaa enemmän. Tämä merkitsee, että teollisuus ottaa itselleen *parhaan* työvoiman jättäen maanviljelykselle heikomman työvoiman.

Kehittyneissä kapitalistisissa maissa maanviljelys on muodostunut jo pääasiallisesti naisten työn alaksi.

Mutta jos tarkastelemme suuruudeltaan erilaisia maanviljelystalouksia koskevia tietoja, niin näemme, että juuri *pienuotannossa* naisten työn riisto on erikoisen suurta. Kapitalistinen suurtuotanto sitä vastoin käyttää maanviljelyksessäkin pääasiallisesti miestyövoimaa, vaikka se ei tässä suhteessa pääsekään teollisuuden tasalle.

Tässä verrannolliset tiedot Itävallan ja Saksan osalta:

Talouksien lajit	Talousryhmät	Naisten prosenttisuhte työntekijän kokonais- määrästä	
		Itävailta	Saksa
Proletaariset	$\frac{1}{2}$ hehtaariin*	52,0	74,1
	$\frac{1}{2}$ — 2 .	50,9	65,7
Talonpoikaiset	2— 5 .	49,6	54,4
	5— 10 .	48,5	50,2
	10— 20 .	48,6	48,4
Kapitalistiset	20—100 .	46,6	44,8
	100 ha ja siitä yli	27,4	41,0
<i>Yhteensä</i>		48,7	54,8

Näemme molemmissa maissa saman kapitalistisen maanviljelyksen lainmukaisuuden. Mitä pienempää on tuotanto, sitä *huonompi* on työvoiman kokoomus, sitä suuremman enemmistön naiset muodostavat maataloudessa työskentelevien henkilöiden kokonaismäärästä.

* Hehtaari = $\frac{1}{10}$ desjatiinaa.

Yleinen asiointila kapitalismin oloissa osoittautuu seuraavanlaiseksi. Proletaarisissa talouksissa, s.o. sellaisissa, joiden „isännät” elävät etupäässä palkkatyöllä (maataloustyöläiset, päiväläiset ja yleensä palkkatyöläiset, joilla on pikkuinen maatilku käytössään), *on naisten työ vallitsevana miesten työhön verrattuna*, ja toisinaan tavattoman laajassa mitassa.

Ei pidä unohtaa, että näiden proletaaristen eli batrakki-talouksien lukumäärä on valtavan suuri: Itävallassa niitä on 1,3 miljoonaa talouksien 2,8-miljoonaisesta kokonaismäärästä ja Saksassa kokonaista 3,4 miljoonaa 5,7-miljoonaisesta kokonaismäärästä.

Talonpoikain talouksissa käytetään suunnilleen yhtäläisesti miesten ja naisten työtä.

Ja vihdoin kapitalistisissa talouksissa *on miesten työ vallitsevana naisten työhön verrattuna*.

Mitä se merkitsee?

Se merkitsee, että pientuotannossa työvoiman kokoomus on huonompi kuin kapitalistisessa suurtuotannossa.

Se merkitsee, että maanviljelyksessä työskentelevän naisraatajan — proletaari- ja talonpoikaisnaisen — pitää jännittää paljon enemmän voimiaan, ponnistella kaikin voimin, raataa uupumukseen asti oman terveytensä ja lastensa terveyden vahingoksi, kyetäkseen mikäli mahdollista pysymään kapitalistisessa suurtuotannossa työskentelevien miestyöläisten tasalla.

Se merkitsee, että kapitalismin aikana pientuotanto pysyy pystyssä vain *pusertamalla* työläisestä irti *enemmän* työtä kuin mitä suurtuotanto pusertaa työntekijästä.

Talonpoika on enemmän kietoutunut ja sotkeutunut kapitalistisen riippuvaisuuden mutkikkaaseen verkkoon kuin palkkatyöläinen. Talonpojasta tuntuu siltä, että hän on itsenäinen, että hän voi „saada taloutensa kuntoon”, mutta todellisuudessa, pysyäkseen pystyssä, hänen on tehtävä kovemmin työtä (pääoman hyväksi) kuin palkkatyöläisen.

Tiedot *lapsityövoiman* käytöstä maanviljelyksessä osoittavat sen vieläkin selvemmin*.

„Rabotshaja Pravda” № 5,
heinäkuun 18 pnä 1913
Allekirjoitus: V. I.

Julkaistaan „Rabotshaja Pravda” lehden
tekstiin mukaan

* Ks. tätä osaa, ss. 197—200. Toim.